

Pedersen Gyldenstjerne, hvem hans egne Søstre, Fru Elsebe og Jomfru Lene, tilsidst forklagede ved Viborg Landsting „for den store Forfang og Uret, han gjorde dem, i saa Maade, at han slog og jagede dem og deres Folk med Vaaben og dragne Sværd og slog deres Huse om og tog deres Gods voldeligen fra dem,“ — Mænd, i hvem Søhaneblodets Daadstrang og friske Selvraadighed havde indkapslet sig som studeagtigt Hovmod og Forfølgelseslyst. Eller det var Individet som Jørgen Arnfeld, hos hvem Fortidens Vildskab brød ud som blodig religiøs Fanatisme, — en Troens Vellystning, der lod bygge hemmelige Lydrør fra Slottets Fangekældere op til sine Værelser, for at hans Sjæl kunde gotte sig ved Jammerskrigene fra Heksekællingerne og andet Fandens Pak, som han i den kære Herre Jesu Kristi velsignede Navn lod pine tildøde nede i de gravmørke og mudderfyldte Huler.

I ørkenagtig Ensformighed og Stilhed strakte nu den fedt-glinsende Engflade sig hen mellem Bakkerne uden Vej eller Sti, uden et Hus eller blot et Træ. Naar det ikke netop var i Høslettens Tid, kunde man timevis følge den ormebugtede Aabred uden at møde noget Menneske eller høre anden Lyd end Aaens Smaasnakken og af og til den dæmpede Dundren af et Jernbanetog, der kørte over en Bro et Sted langt borte.

Om det saa var den gamle Sejlads med Kaage — den aller-sidste Levning af Fortidens Skibsfart, der endnu for en halv Snes Aar siden havde skabt noget Liv paa Aaen — saa var den nu saa godt som ophørt. Der kunde gaa flere Uger, uden at man saa nogen af disse lange, bredbovede Fartøjer, der i lastet Tilstand laa saa dybt paa Vandet, at Mandskabet, naar det ved Hjælp af vældige Stager skød dem op mod Strømmen, akkurat kunde gaa tørskoet paa Trædeplankerne langs Rælingen.

Oftere vilde det hænde, at man stødte paa Folk, der i god dansk filosofisk Ro sad ved Bredden med lange Medestænger og smøgede Tobak. Til Tider saaes ogsaa Glivfiskere — Mænd eller Kvinder, der stod ude i Aaen med Vand til op over Livet og jog Aalen op af Bundens levrede Dynd.

Endelig kunde det ske, at man traf paa en enlig gaaende Jægersmand, som Egnens Folk helst undgik at møde her, — en høj, tør, dystert udseende Person med optrukne Skuldre og et Par lange Ben i store Støvler. Han gjorde nærmest selv